

อดีตเพื่ออนาคต : คณะวิศวกรรมศาสตร์

เมื่อพูดถึงคณะวิศวกรรมศาสตร์ ชาว มศว โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ ณ มศว องค์กรฯ ส่วนใหญ่จะนึกถึงภาพคณะฯ ที่มีพื้นที่กว้างขวาง และมีอาคารหลายอาคารตั้งเรียงรายเป็นกลุ่มเป็นก้อน มีนิสิตเป็นจำนวนมาก (มากกว่าทุกคนใน มศว องค์กรฯ) ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ที่หอพักมหาวิทยาลัย และเกือบทั้งหมดจะใส่เสื้อฝักงาน (Shop) สีเทาเข้ม โดยเฉพาะถ้าเป็นนิสิตปี 3 - ปี 4 การแต่งกายก็จะเป็นแบบง่าย ๆ ล่าลอง ไม่ค่อยเรียบร้อยนักเป็นคณะฯ ที่มีนิสิตภาคสมทบเข้าเรียนมากในสัดส่วนพอๆ กับภาคปกติ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จัดการเรียนการสอนทุกวัน วันธรรมดาคือเป็นของภาคปกติ วันเสาร์-อาทิตย์ เป็นของภาคสมทบ เป็นคณะที่มีเงินรายได้มากพอสมควร เพราะเปิดรับนิสิตเข้ามาเรียนเป็นจำนวนมากในแต่ละปี ในตอนต้นๆ ภาคการศึกษาที่ 1 ของทุกปี ถ้าใครผ่านเข้ามาที่คณะฯ ในช่วงเย็นๆ จะเห็นความเออจริงเออจัง ชะมักเขม้นของนิสิตรุ่นพี่ๆ โดยเฉพาะ ปี 2 - ปี 3 กำลังจัดกิจกรรมประชุมเชียร์ รับน้องใหม่ แทบจะไม่มีอันเรียนหนังสือ จนรุ่นน้องปี 1 ลาออกไปหลายคน

อดีตของคณะวิศวกรรมศาสตร์ เริ่มต้นเมื่อ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อนุมัติเห็นชอบให้มีการจัดตั้งคณะฯ ขึ้น เมื่อปลายปี พ.ศ.2534 หลายคนที่อยู่ร่วมสมัยนั้นบอกว่า คณะวิศวกรรมศาสตร์เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็วอย่างมีพลังและอย่างน่าประหลาดใจ นับว่าเป็นความใจกว้างของมหาวิทยาลัยฯ เป็นอย่างมาก ด้วยว่าคณะวิศวกรรมศาสตร์ที่จะก่อตั้งในมหาวิทยาลัยฯ ที่สิ่งสมชื่อเสียงทางการศึกษามาเป็นเวลาอันยาวนานหลายสิบปีนั้น เป็นเรื่องยากที่จะทำให้ประชาชนทั่วไปรู้จักคณะวิศวฯ มศว ได้ ในเวลาสั้นๆ ไม่กี่ปี แต่มหาวิทยาลัยฯ ก็ได้ให้ความเป็นอิสระทางความคิดแก่ผู้ก่อตั้งคณะวิศวฯ สูงมาก ไม่มีข้อกำหนดกฎเกณฑ์ในเรื่องแนวทาง หรือทิศทางของคณะฯว่าจะต้องไปในทิศทางใด เช่น ให้คณะวิศวกรรมศาสตร์ มศว มีทิศทางจัดการเรียนการสอนเน้นไปทางด้านครุศาสตร์อุตสาหกรรมก็ยังพอเข้าใจได้ว่าสอดคล้องกับความถนัด ความมีชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยฯ หรือถ้าจะเน้นไปทางด้านวิศวกรรมการแพทย์ เพื่อร่วมกันพัฒนาไปพร้อมๆ กับกลุ่มวิทยาศาสตร์การแพทย์ที่กำลังทยอยจัดตั้งขึ้นในเวลาไล่เลี่ยกัน เช่น คณะเภสัชศาสตร์ คณะสหเวชศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ ก็ดูจะสมเหตุสมผลกันบ้าง แต่คณะวิศวกรรมศาสตร์กลับมีแนวทางของตนเองอย่างชัดเจน ในเวลานั้นเป็นยุคเศรษฐกิจของประเทศกำลังเฟื่องฟูอย่างเต็มที่ บางคนเรียกว่า ยุคเศรษฐกิจฟองสบู่รัฐบาลในขณะนั้นของประกาศว่าประเทศไทยกำลังจะเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ เป็นหนึ่งในห้าเสือแห่งเอเชีย (NICs) ไล่ตามสิงคโปร์ เกาหลี

ได้หวั่น ไปอย่างกระชั้นชิด จึงทำให้เกิดการขาดแคลนแรงงานฝีมือ วิศวกร นายช่างเทคนิค ในด้านต่างๆ แทบทุกสาขาเป็นจำนวนมาก ดังนั้น รัฐบาลจึงส่งเสริมสนับสนุนให้ทุกสถาบันการศึกษาของรัฐเปิดการเรียนการสอนในสายวิศวกรรมศาสตร์ เพื่อผลิตวิศวกรและนายช่างเทคนิคป้อนตลาดแรงงานให้ทันความต้องการของประเทศ มหาวิทยาลัยต่างๆ เช่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ฯลฯ ต่างก็เร่งเปิดการเรียนการสอนทางด้านวิศวกรรมศาสตร์แทบจะทุกมหาวิทยาลัย ส่วนมหาวิทยาลัยเอกชนนั้น ไม่ต้องพูดถึง เรียกว่าก่อสร้างตัวจนเป็นปีกแผ่นได้จนทุกวันนี้ ก็มาจากการเปิดการเรียนการสอนทางด้านวิศวกรรมศาสตร์นั่นเอง อาจจะจัดกลุ่มคณะวิศวกรรมศาสตร์ของสถาบันการศึกษาต่างๆ ทั่วประเทศกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีอายุไล่เลี่ยกันก็ได้ คือประมาณ 10 - 15 ปีมานี้ กลุ่มนี้มีประมาณ 15 - 16 แห่ง เช่น คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ของเอกชนก็เช่น มหาวิทยาลัยศรีปทุม มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ เป็นต้น สถาบันการศึกษาของรัฐแต่ละแห่งจะมีความโดดเด่นของสถาบัน มีชื่อเสียงไปทางด้านใดด้านหนึ่ง เช่น มหาวิทยาลัยมหิดล ก็จะมีชื่อเสียงทางด้านทางการแพทย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็ทางด้านกฎหมาย รัฐศาสตร์ มศว ก็ทางด้านการศึกษา

คณะวิศวกรรมศาสตร์ในสถาบันการศึกษาต่างๆ ที่เกิดใหม่ในท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่ไม่ได้เอื้ออำนวยมาทางวิศวกรรมสักเท่าใดเช่นนี้ ผู้บุกเบิกก่อตั้งจำเป็นต้องมีวิสัยทัศน์ มีนโยบายที่ดี มองการณ์ไกล และสร้างอัตลักษณ์ เพื่อที่จะทำให้คณะวิศวฯ ของตนมีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับของประชาคมในสถาบันศึกษานั้นๆ รวมทั้งมีส่วนช่วยร่วมสร้างชื่อเสียงได้ด้วย ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายนัก

ในอดีตสมัยที่มีการก่อตั้งคณะวิศวกรรมศาสตร์ มศว นั้น สิ่งแวดล้อมและสังคมทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยฯ ก่อนข้างจะแตกต่างจากปัจจุบันมาก โดยเฉพาะภายใน มศว บางเรื่องถือเป็นโอกาสหรือโชคของคณะวิศวฯ อย่างเช่น การที่ตลาดแรงงานของประเทศกำลังขาดแคลนวิศวกรสาขาต่างๆ เป็นจำนวนมาก รัฐเร่งส่งเสริมให้จัดการเรียนการสอนสาขาวิศวกรรม และมีนโยบายให้ค่าตอบแทนแก่อาจารย์ผู้สอนในคณะวิศวกรรมศาสตร์ ในฐานะเป็นสาขาขาดแคลน เป็นต้น บางเรื่องจัดเป็นอุปสรรค เช่น การขาดแคลนอาจารย์ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญมากปัญหาหนึ่ง ปัญหาการเมืองภายในมหาวิทยาลัยฯ ตลอดจนเรื่องสถานที่ตั้งของคณะฯ ก็เป็นปัญหาของคณะวิศวฯ มศว เช่นกัน อาจกล่าวได้ว่า ด้วยอุปสรรคและโอกาสดังที่กล่าวถึงนี้ จึงเป็นองค์ประกอบที่ทำให้คณะวิศวกรรมศาสตร์เป็นดังเช่นทุกวันนี้

คณะทำงานที่ก่อตั้งคณะวิศวกรรมศาสตร์ มศว ได้วางแนวทางการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์บัณฑิต มศว (ขณะนั้น) ให้มีลักษณะผสมผสานระหว่างปฏิบัติกับทฤษฎี (Engineering and Technology) ไม่ได้เน้นทฤษฎี จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ในทุกวันนี้ นิสิตวิศวฯ นิยมไปเสิร์ช "Shop" เป็นเอกลักษณ์

หรือเป็นเครื่องแบบประจำไปแล้ว ซึ่งโดยปกติแล้ว “shop” นั้นจะใส่เมื่อลงเรียนวิชาปฏิบัติการเท่านั้น แต่อาจเป็นเพราะมีวิชาปฏิบัติการมาก จึงทำให้เสื้อ “shop” กลายเป็นสัญลักษณ์ของคณะวิศวกรรมศาสตร์ ไปในที่สุด

ในระยะแรกๆ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จำเป็นต้องเร่งผลิตบัณฑิตให้ได้คุณภาพ แต่งบประมาณแผ่นดินได้มาไม่ทันกับความต้องการ รวมทั้งไม่พอและไม่คล่องตัว คณะวิศวกรรมศาสตร์จึงจำเป็นต้องหารายได้เข้าคณะฯ เวลานั้นได้เลือกวิธีเหมาจ่ายค่าเล่าเรียน (ภาคปกติ) ภาคเรียนละ 15,000 บาท ปีละ 30,000 บาท ซึ่งในเวลานั้นนับว่าแพงที่สุดในบรรดาสถาบันการศึกษาของรัฐ (อย่างไรก็ตามจนถึงปัจจุบันอัตราค่าเล่าเรียนเหมาจ่ายก็ยังคงอยู่ที่อัตรานี้) และจำนวนรับนิสิตจะอยู่ที่ 50-60 คน/ห้อง ซึ่งก็จะสูงกว่าอัตราเฉลี่ยโดยทั่วไปของ มศว ทำให้มีเงินรายได้สูงมากสมควร คณะวิศวกรรมศาสตร์จึงมีเงินจัดซื้อวัสดุครุภัณฑ์ต่างๆ ได้ในระดับที่เรียกว่าไม่ขาดแคลนมาตั้งแต่ต้น และด้วยเหตุผลที่ในเวลานั้นขาดแคลนอาจารย์ เพราะภาคเอกชนให้เงินเดือนค่าตอบแทนสูงกว่ากันมาก คณะวิศวกรรมฯ มศว จึงเปิดรับอาจารย์ที่สำเร็จปริญญาตรีอื่นๆ ที่ไม่ใช่สายวิศวกรรมศาสตร์โดยตรงเข้ามาด้วยเป็นจำนวนไม่น้อย เช่น สาขาครุศาสตร์อุตสาหกรรม สาขาอุตสาหกรรมศาสตร์บัณฑิต เป็นต้น

เพื่อเป็นการผูกใจคณาจารย์ให้คงอยู่เป็นอาจารย์ประจำได้นานที่สุด คณะฯ จึงจำเป็นต้องหารายได้พิเศษให้อาจารย์ด้วย นอกเหนือจากเงินค่าตอบแทนสาขาขาดแคลน ซึ่งเป็นจำนวนเงินไม่มากนัก จึงเป็นที่มาของการเปิดสอนหลักสูตรอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต (อ.ส.บ.) ควบคู่กับหลักสูตร วศ.บ. ตั้งแต่เริ่มแรก และอีก 7-8 ปีต่อมา ก็พัฒนามาเป็นหลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต ภาคสมทบ แทนหลักสูตร อ.ส.บ. สาขาไฟฟ้าและเครื่องกลถูกเปิดพร้อมๆ กับหลักสูตร วศ.บ. ภาคปกติ ตั้งแต่ปีการศึกษาแรกที่คณะวิศวกรรมฯ เปิดทำการสอน คือ ปีการศึกษา พ.ศ. 2535 เป็นต้นมา ทำให้ปีแรกก็มีนิสิตเข้ามาเรียนรวมทั้งสิ้นประมาณ 450 คน เข้าไปแล้ว อาจารย์ทุกคนจะได้สอนภาคสมทบนอกเวลาราชการ (ตอนเย็น) และวันเสาร์-อาทิตย์ มีรายได้เสริมจากค่าสอนเป็นรายชั่วโมง ส่วนเจ้าหน้าที่ก็จะมิรายได้จากการทำงานล่วงเวลา ขณะนั้นอาจกล่าวได้ว่า นิสิตก็มีความตั้งใจเรียนเป็นอย่างมาก และอาจารย์ก็มีกำลังใจสอนกันทุกคน ดูแล้วคณะวิศวกรรมศาสตร์ มศว ควรจะไปได้ด้วยดีและมีอนาคตไกล

ในปีแรก คณะวิศวกรรมศาสตร์ มศว ตั้งอยู่ที่ มศว ประสานมิตร มีที่ทำการอยู่ ณ อาคารหอประชุม นิสิตรุ่นแรกยังทันได้เรียนที่ตึก “ไขดาว” แต่ไม่นานนักก็ย้ายไปอยู่ ณ มศว บางเขน (ปีการศึกษา พ.ศ. 2536) โดยอาศัยอาคารของคณะสังคมศาสตร์เป็นที่ตั้งสำนักงาน จัดการเรียนการสอนที่อาคารของคณะศึกษาศาสตร์บ้าง อาคารอำนวยการ (ตึก อ.น.) บ้าง ซึ่งเวลานั้นคณะศึกษาศาสตร์ บางเขน เริ่มหยุดการรับนิสิตเข้ามาเรียนชั้นปีที่ 1 ช่วงแรกๆ ที่คณะวิศวกรรมฯ ไปอยู่จึงยังไม่มีปัญหาอะไร (มากนัก)

ในช่วงที่อยู่ ณ มศว บางเขน ประมาณ 3 - 4 ปีแรกของคณะวิศวกรรมศาสตร์ เรียกว่า เป็นยุคแห่งการบุกเบิกก่อร่างสร้างตัวอย่างแท้จริง ทั้งอาจารย์ ทั้งเจ้าหน้าที่ จะช่วยกันทำงานอย่างมีรู้เห็นเห็น้อย นิสิตก็เข้าใจถึงสภาพความไม่พร้อม แต่ก็ไม่บ่น ตั้งหน้าตั้งตาศึกษาเล่าเรียนด้วยความอดทน โดยเฉพาะกับเรื่องสถานที่ เพราะในปีท้ายๆ ของการอยู่ที่ มศว บางเขน เริ่มมีการแย่งกันใช้สถานที่กับคณะเพื่อนบ้าน เพราะคณะศึกษาศาสตร์ได้รับอนุมัติให้เปิดรับนิสิตใหม่ได้อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งแน่นอนคณะวิศวกรรมฯ จะต้องเป็นฝ่ายยอมเสมอ อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ครั้งนี้จากกล่าวได้ว่า ไม่มีผลกระทบต่อคณะวิศวกรรมฯ แต่ประการใด เหตุการณ์ที่มีผลกระทบต่อคณะวิศวกรรมฯ เป็นอย่างมากซึ่งไม่ควรจะเกิดขึ้นเลยแต่ก็เกิดขึ้นจนได้ จะด้วยความตั้งใจทำงานกันอย่างจริงจังเกินไปของผู้บริหารคณะวิศวกรรมศาสตร์ขณะนั้น หรือเหตุอื่นใดก็ไม่ทราบแน่ชัด จึงเริ่มมีการกระทบกระทั่งไม่พอใจกันในระหว่างผู้บริหารฯ เกิดความขัดแย้งกันขึ้น ความรุนแรงมากขึ้นเป็นลำดับ เหตุการณ์ลุกลามเกิดการแบ่งแยก แบ่งกลุ่มอาจารย์ - เจ้าหน้าที่ มีออกไปปลิวใจมติดันบ้าง มีการยุยงนิสิตให้ประท้วงอาจารย์ มีเรื่องร้องเรียนต่างๆ (ซึ่งหนีไม่พ้นเรื่องคอร์ปชั่น) และอื่นๆ ตามแต่โอกาสจะอำนวย อาจเป็นความโชคร้ายของคณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่เกิดความขัดแย้งภายในคณะฯ ตั้งแต่ช่วงระยะแรกๆ ของการก่อตั้งคณะฯ ซึ่งส่งผลถึงวิวัฒนาการของวัฒนธรรมการทำงานของคณะวิศวกรรมฯ เป็นอย่างมาก เข้าไปถึงวิถีคิด กระบวนทัศน์ของอาจารย์และเจ้าหน้าที่มาจนถึงทุกวันนี้

ต่อมา คณะวิศวกรรมศาสตร์ ได้รับคำสั่งให้ย้ายไปตั้ง ณ มศว องครักษ์ จังหวัดนครนายก เมื่อประมาณราวๆ ปลายเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2539 โดยจะต้องไปเปิดการเรียนการสอนให้ทันปีการศึกษา 2539 แรกๆ ที่ได้ข่าวทั้งเจ้าหน้าที่และคณาจารย์ของคณะวิศวกรรมศาสตร์ ต่างก็เกิดความรู้สึกงุนงง เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เพราะ มศว องครักษ์เวลานั้นยังไม่มีความพร้อมอีกมากมายหลายประการ แต่ในที่สุดชาวคณะวิศวกรรมศาสตร์ ต่างก็ช่วยกันขนย้ายข้าวของไปเมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม เพื่อเตรียมเปิดเรียนเดือนมิถุนายน คณะวิศวกรรมศาสตร์ ได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ ณ มศว องครักษ์ ความขัดแย้งระหว่างคณาจารย์สลายไป เนื่องจากกลุ่มผู้บริหารของคณะฯ ชุดเดิมหมดวาระ และถูกผู้บริหารของมหาวิทยาลัยฯ (ขณะนั้น) ย้ายเข้าประสานมิตร ที่เหลือก็แยกย้ายกันไปอยู่ที่อื่น จนแทบไม่เหลืออยู่ในคณะฯ ช่วง 2-3 ปีแรกที่องครักษ์ (พ.ศ. 2539 - 2542) จึงเป็นยุคเหตุการณ์เรียบร้อยดีเป็นช่วงที่คณะฯ มีการขยายตัวทางด้านจำนวนนิสิตและงบประมาณอย่างแท้จริง ผลพวงของความขัดแย้งที่ผ่านมา ทำให้ประชาคมคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีฉันทาคติในการจัดการบริหารภายในคณะฯ แบบ “ขุมขุม” คือ แยกภาควิชาของใครของมัน ภาควิชาใดหารายได้ภาควิชานั้นมีสิทธิ์ใช้เงินรายได้ของตนเอง

ตัวคณะฯ จะได้รับการวางบทบาทให้เป็นเพียงผู้ประสานงานกลาง หรือเสมือนบุรุษไปรษณีย์ระหว่างมหาวิทยาลัยฯ กับภาควิชาเท่านั้น ทุกคนช่วยกันสร้างกำแพงภาควิชาขึ้นด้วยความสมัครใจ พร้อมๆ กันทุกภาควิชา การจัดซื้อจัดจ้างครุภัณฑ์การศึกษา ครุภัณฑ์สำนักงาน ถือเป็นเรื่องหลักของคณะวิศวกรรมศาสตร์ เพราะคณะวิศวกรรมศาสตร์ ได้รับงบประมาณมาก ทั้งงบประมาณแผ่นดินและงบประมาณรายได้ (แม้แต่ในช่วงที่เศรษฐกิจของประเทศกำลังตกต่ำอย่างถึงขีดสุดทั่วประเทศ ช่วงปี พ.ศ.2540-2541) อาจจะเป็นเนื่องจากเวลานั้นคณะฯ ได้รับนิสิต อ.ส.บ. (ภาคสมทบ) เพิ่มอีกเท่าตัว นอกจากนี้ ทบวงมหาวิทยาลัยก็มีโครงการเงินกู้เพื่อจัดซื้อครุภัณฑ์การศึกษาให้แก่คณะวิศวกรรมศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์ ทั่วประเทศ เป็นเงินกู้จากธนาคารโลก คณะวิศวกรรมศาสตร์ มศว ได้รับจัดสรรงบประมาณมาเป็นจำนวนไม่น้อย ประมาณ 120 ล้านบาท โดยให้แบ่งซื้อเป็นงวดๆ หลายปีกว่าจะสิ้นสุดโครงการ (พ.ศ.2541 - 2546) ช่วงต้นๆ เป็นช่วงที่สำคัญมาก เพราะเป็นระยะที่ต้องแบ่งสัดส่วนจำนวนเงินกู้ให้แก่สาขา/ภาควิชาต่างๆ และออกรายละเอียดคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์ต่างๆ ประกอบกับเวลานั้น คณะวิศวกรรมศาสตร์ ได้อาคารใหม่หลายอาคาร จึงได้รับงบประมาณแผ่นดินให้จัดซื้อครุภัณฑ์ประกอบอาคารอีกเป็นจำนวนมาก

มีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารของคณะฯ อีกครั้งหนึ่งเมื่อปี พ.ศ. 2543 ได้คนบดีที่เป็นผู้บริหารระดับสูงจากมหาวิทยาลัยอื่น ผู้บริหารของคณะวิศวกรรมศาสตร์ พยายามที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงระบบการบริหารงานภายในคณะฯ เพื่อให้ทันรับกระแสการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ภายหลังจากสภาวะการล่มสลายทางเศรษฐกิจของประเทศ สังคมไทยได้รับบทเรียนมาก จึงเกิดมีแนวความคิดทางด้านบริหารจัดการใหม่ๆ ขึ้น เช่น หลักเศรษฐกิจพอเพียง แนวคิดการบูรณาการศาสตร์ต่างๆ การปฏิรูปการศึกษา การประกันคุณภาพการศึกษา เป็นต้น ประกอบกับรัฐบาลของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร มีนโยบายที่แตกต่างไปจากอดีตมาก ซึ่งเหตุปัจจัยจากภายนอกเหล่านี้ เริ่มส่งผล

ถึงคณะวิศวะฯ บ้างแล้ว แต่ด้วยเหตุที่บุคลากรส่วนใหญ่ ล้วนเคยชิน (และพอใจ) กับวัฒนธรรมการทำงานและวิธีคิดที่วิวัฒนาการมาตั้งแต่ต้น จึงทำอะไรไม่ได้มากนัก ยิ่งเมื่อมาถึงปัจจุบัน ยิ่งต้องเผชิญกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคมมากกว่าเดิมอีก ทั้งจากนโยบายของมหาวิทยาลัยฯ จากรัฐบาล จากสภาวิศวกร และอื่นๆ อีกมากมาย แนวทางการดำเนินงานที่ผ่านมาในอดีตของคณะวิศวกรรมศาสตร์นั้น ส่วนใหญ่จะเป็นไปเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นในขณะนั้น วิธีการที่เหมาะสมในยุคสมัยหนึ่ง อาจจะใช้ไม่ได้ในอีกสมัยหนึ่งก็เป็นได้

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงศักยภาพของคณะวิศวกรรมศาสตร์ ในปัจจุบันนี้แล้ว จะพบว่าในส่วนของบุคลากรสายอาจารย์นั้น ส่วนใหญ่เป็นคนหนุ่มคนสาว อายุไม่มากนัก เกือบครึ่งหนึ่งของคณะฯ กำลังศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก อุปกรณ์เครื่องมือครุภัณฑ์การศึกษาที่มีอยู่เป็นจำนวนมากไม่พอใช้ หากคิดเป็นเงินค่าลงทุนก็นับร้อยล้านบาทขึ้นไป อาคารสถานที่ก็มีพร้อมไม่ขาดแคลน บทเรียนดี ๆ จากอดีตก็มีมาก หากชาวคณะวิศวะฯ ทุกคนได้มาทบทวนถึงอดีตกันแล้ว เชื่อว่าส่วนใหญ่คงจะคิดตรงกันว่า คณะวิศวกรรมศาสตร์ มศว (ของเรา) ยังเพิ่งก้าวเดินมาได้ไม่กี่ก้าว หากเปรียบเป็นดวงอาทิตย์ก็ยังคงอยู่ในช่วงเช้าเท่านั้นเอง อนาคตของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มศว ยังไปได้อีกไกล เวลานี้สิ่งที่ชาวคณะวิศวกรรมศาสตร์เผชิญอยู่คือ เรื่องความแตกต่างในทางทัศนคติ โลกทัศน์ ตลอดจนความเข้าใจปรัชญาการศึกษาแตกต่างกันไปบ้างเท่านั้น

จากอดีตที่ผ่านมา หากมหาวิทยาลัยฯ เอาใจใส่คณะวิศวกรรมศาสตร์มากกว่านี้ โดยเฉพาะการช่วยชี้้นำให้เกิดการปรับเปลี่ยนกระบวนการบริหารงานของมหาวิทยาลัยฯ ปรับปรุงแก้ไขระเบียบบางอย่าง เพื่อให้คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีระบบ วิธีคิด ที่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมากขึ้น และมีระบบการทำงานที่มีประสิทธิภาพกว่าปัจจุบัน ก็จะทำให้คณะวิศวกรรมศาสตร์ สามารถร่วมทางสร้างสรรค์ มศว ไปสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการได้อย่างเต็มภาคภูมิ

อาจารย์อารีย์ หาญสืบสาย

คณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์

